

Appel iværksat den 20. august 2016 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 9. juni 2016 i sag T-276/13, Growth Energy and Renewable Fuels Association mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-465/16 P)

(2016/C 402/23)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Rådet for Den Europæiske Union (ved S. Boelaert, som befuldmægtiget og avocat N. Tuominen)

De andre parter i appelsagen: Growth Energy, Renewable Fuels Association, European Commission, ePURE og de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af retten den 9. juni 2016 og forkyndt for Rådet den 10. juni 2016 i sag T-276/13, Growth Energy and Renewable Fuels Association mod Rådet for Den Europæiske Union, ophæves.
- Søgsmålet anlagt ved første instans af Growth Energy and Renewable Fuels Association med påstand om annullation af den anfægtede forordning ⁽¹⁾ forkastes.
- Growth Energy and Renewable Fuels Association tilpligtes at betale Rådets omkostninger såvel i første instans som i appelsagen.
- Subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på fornyet behandling.
- Afgørelsen om sagsomkostningerne i første instans og i appelsagen udsættes, såfremt sagen hjemvises til Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter

Med denne appel anmoder Rådet om, at den anfægtede dom ophæves på baggrund af følgende:

Rettens konklusioner med hensyn til sagens antagelse til realitetsbehandling og navnlig med hensyn til, om sagsøgeren er umiddelbart og individuelt berørt, er retligt set ukorrekte.

- a. For det første var Retten af den opfattelse, at det med henblik på at fastslå, at de fire stikprøveudvalgte amerikanske producenter var umiddelbart berørte, var tilstrækkeligt, at disse producerede bioethanol. Denne konklusion med hensyn til det at være umiddelbart berørt er imidlertid uforenelig med fast retspraksis, som afviser, at personer kan være umiddelbart berørt alene på baggrund af økonomiske konsekvenser.
- b. For det andet er det uklart, hvordan den kendsgerning, at de amerikanske producenter solgte deres bioethanol til indenlandske forhandlere/blandingsproducenter, hvorefter den blev solgt videre på det indenlandske marked eller eksporteret af de indenlandske forhandlere/blandingsproducenter i betydelige mængder til EU, inden der blev pålagt toldafgifter, i væsentlig grad påvirkede deres markedsposition. For at godtgøre, at deres markedsposition var blevet påvirket i væsentlig grad af indførelsen af told, skulle sagsøgerne mindst påvise toldafgiftens påvirkning af niveauet af importen til EU efter indførelsen af antidumpingtold. Sagsøgerne fremkom imidlertid ikke med nogen oplysninger herom, og den appellerede dom indeholder heller ikke nogen konklusioner med hensyn hertil. Dette er både en retlig fejl vedrørende anvendelsen af kriteriet om at være individuelt berørt og en mangelfuld begrundelse.

Med hensyn til sagens realitet begik Retten en retlig fejl vedrørende fortolkningen af grundforordningen ⁽²⁾ og yderligere to retlige fejl vedrørende WTO-lovgivningen.

- a. For det første foretog Retten en forkert fortolkning af grundforordningen, idet den lagde til grund, at grundforordningens artikel 9, stk. 5, gennemfører både artikel 9.2, og artikel 6.10, i antidumpingaftalen. På den ene side omhandler den sidstnævnte bestemmelse ikke stikprøver, hvilket kan udledes af ordlyden af artikel 9, stk. 5. På den anden side er antidumpingaftalens artikel 6.10, gennemført ved grundforordningens artikel 17 og artikel 9, stk. 6, og ikke ved grundforordningens artikel 9, stk. 5.
- b. For det andet foretog Retten en forkert fortolkning af begrebet »leverandør« i grundforordningens artikel 9, stk. 5, og i antidumpingaftalens artikel 9.2. Det følger af den logiske og generelle opbygning af artikel 9, stk. 5, at alene en kilde, »for hvilken der er konstateret dumping og deraf følgende skade« kan være leverandør. Eftersom de amerikanske producenter ikke havde nogen eksportpris, kunne de imidlertid ikke anklages for dumping. Retten begik derfor en retlig fejl ved at kvalificere disse som »leverandører« som omhandlet i grundforordningens artikel 9, stk. 5, og i antidumpingaftalens artikel 9.2.
- c. For det tredje foretog Retten en forkert fortolkning af begrebet »ikke praktisk muligt« i grundforordningens artikel 9, stk. 5, og antidumpingaftalens artikel 9.2, ved at basere sig på en fejlagtig fortolkning af grundforordningens artikel 9, stk. 5, i lyset af antidumpingaftalens artikel 6.10, og appelinstansrapporten i sagen EC — Fasteners ⁽³⁾. Afgørelsen omhandler kun antidumpingaftalens artikel 9, stk. 2, og dens undersøgelse af begrebet »ikke praktisk muligt« vedrører således kun situationen for og behandlingen af eksportører i lande uden markedsøkonomi i grundforordningens artikel 9, stk. 5. Appelorganet foretog derfor ikke en fortolkning af »ikke praktisk muligt«, der kunne overføres til den foreliggende sag, som ikke omhandler eksportører i lande uden markedsøkonomi.

Endelig foretog Retten en ukorrekt bedømmelse af de faktiske omstændigheder, da den konkluderede, at beregningen af individuelle toldafgifter var »praktisk mulig«. I en situation, hvor bioethanolproducenter ikke har nogen eksportpris, men alene en indenlandsk pris, er det tydeligvis umuligt at fastsætte en individuel dumpingmargen, og Kommissionen kan således fastsætte en landsdækkende dumpingmargen.

⁽¹⁾ Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 157/2013 af 18.2.2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af bioethanol med oprindelse i Amerikas Forenede Stater (EUT L 49, s. 10).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30.11.2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, s. 51).

⁽³⁾ De Europæiske Fællesskaber — De endelige antidumpingforanstaltninger vedrørende visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina — AB-2011-2 — Appelinstansens rapport WT/DS397/AB/R (»WT/DS397/AB/R«).

Appel iværksat den 20. august 2016 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 9. juni 2016 i sag T-277/13, Marquis Energy LLC mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-466/16 P)

(2016/C 402/24)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Rådet for Den Europæiske Union (ved S. Boelaert, som befuldmægtiget, og advokat N. Tuominen)

De andre parter i appelsagen: Marquis Energy LLC, Europa-Kommissionen, ePURE og de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Dom afsagt af Retten den 9. juni 2016 og forkyndt for Rådet den 10. juni 2016 i sag T-277/13, Marquis Energy mod Rådet for Den Europæiske Union, ophæves.